

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 244/2535

นาย เฉลิม สิทธิ รุจิรา วงศ์ กับพวก โจทก์

นาย สุโรจน์ รุจิรา วงศ์ จำเลย

ป.อ. มาตรา 90, 91

ป.วิ.พ. มาตรา 1(3), 249

ป.วิ.อ. มาตรา 15, 158(7)

การ ที่จำเลยยื่นคำฟ้องฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษาคัดค้านคำพิพากษา ศาลชั้นต้นให้ยกฟ้องโจทก์ในเรื่องเดิมนั้นเป็นการกระทำโดยมิเจตนาให้ศาลฎีกา พิพากษาลงโทษโจทก์ซึ่งเป็นจำเลยในคดีเรื่องเดิมที่จำเลยได้ขอเข้าเป็น โจทก์ ร่วมกับพนักงานอัยการไว้ เป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องเป็นกรรมเดียวกันกับการที่จำเลยได้ขอเข้าเป็น โจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการไว้ตั้งแต่ศาลชั้นต้น ไม่เป็นความผิดต่างกรรม แม้คำฟ้องฎีกาจะเป็นคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1(3) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ก็ตาม จำเลยเบิกความในคดีเรื่องเดิมครั้งแรก แต่เบิกความไม่จบปากศาลมีคำสั่งให้เลื่อนไปซักค้านต่อในนัดต่อไป ข้อความที่เบิกความครั้งแรกและครั้งหลังก็ต่อเนื่องกัน การเบิกความของจำเลยในครั้งหลังเจตนาที่จะให้โจทก์ในคดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยใน คดีเรื่องเดิมได้รับ โทษเช่นเดียวกับการเบิกความในครั้งแรก ถือว่าเป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องเป็นกรรมเดียวกัน มิใช่เป็นความผิดต่างกรรม โจทก์ทั้งสองในคดีนี้ได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยร่วมกันในความผิดเดียวกัน และศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องของโจทก์ที่ 1 แล้ว ดังนี้ การที่โจทก์ที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นผู้เรียงฟ้องแต่เพียงคนเดียวโดยไม่ปรากฏว่าโจทก์ที่ 1 เป็นทนายความหรือได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ที่ 2 ให้เป็นผู้แทนตนในคดีนี้นั้น ฟ้องของโจทก์ที่ 2 จะชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(7) หรือไม่ ก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ปัญหาข้อกฎหมายนี้จึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควร ได้รับการวินิจฉัยตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 249 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกระทงกล่าวคือ ก. เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2524 เวลากลางวัน จำเลยเอาความอันเป็นเท็จแก้งฟ้องโจทก์ทั้งสองต่อศาลจังหวัดนครปฐมว่ากระทำ ความผิดอาญา ซึ่งจำเลยรู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นความเท็จโดยจำเลยได้ยื่นคำร้องขอเข้าเป็น โจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการในคดีอาญาข้อหาฐานความผิดร่วมกันบุกรุก สंहาริม ทรัพย์สินของผู้อื่น ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1424/2524 คดีหมายเลขแดงที่3751/2526 ข. เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2524 จำเลยได้สาบานต่อศาลจังหวัดนครปฐมแล้วเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี อาญาของศาลจังหวัดนครปฐม ในข้อหาฐานความผิดร่วมกันบุกรุก สंहาริมทรัพย์สินของผู้อื่น ตามคดีหมายเลขดำที่ 1424/2524 คดีหมายเลขแดงที่3751/2526 ที่ จำเลยขอเข้าร่วมเป็น โจทก์กับพนักงานอัยการ ค.เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2525 เวลากลางวันจำเลย ได้สาบานตัวต่อศาลจังหวัดนครปฐมแล้วเบิกความเท็จต่อจากคราว ก่อน คำเบิกความเท็จ ดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดีอาญา ง. เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2527เวลากลางวัน จำเลยได้เอา ข้อความซึ่งจำเลยรู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นความเท็จแก้งบรรยายฟ้องฎีกา คดีดังกล่าว ความจริงแล้ว โจทก์ทั้งสองหาได้กระทำความผิดตามคำฟ้องฎีกาของจำเลยไม่ การกระทำของจำเลยเป็นการ ฟ้องเท็จในคดีอาญา เบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาโดยมีเจตนาทุจริต และยังเป็น การกระทำที่กั่นแก้งโจทก์ทั้งสองให้ได้รับความเสียหาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 175, 177, 181และ 91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับ ที่ 6)พ.ศ. 2526 มาตรา 4

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาล ชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 175, 177 วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม ให้เรียงกระทงลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ลงโทษฐานฟ้องเท็จ จำคุก 6 เดือน และปรับ 2,000 บาทรวม 2

กระทง จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท ฐานเบิกความเท็จในการพิจารณาคดีอาญา จำคุก 8 เดือน และปรับ 3,000 บาท รวม 2 กระทง จำคุก 1 ปี 4 เดือน และปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีประกอบด้วยจำเลยอายุ 77 ปี ไม่ปรากฏว่าเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอไว้มีกำหนด 1 ปี คำขออื่นให้ยก

โจทก์ทั้งสองและจำเลยอุทธรณ์

ศาล อุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยฐานฟ้องเท็จกระทงหนึ่งและลงโทษฐานเบิกความเท็จอีกกระทงหนึ่ง รวมจำคุก 1 ปี 2 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอกาลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และบังคับค่าปรับตามมาตรา 29, 30 ยกฟ้องโจทก์ที่ 2 นอกจากที่แก้ให้ขึ้นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ทั้งสองฎีกา

ศาล ฎีกาวินิจฉัยว่า การที่จำเลยยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษากลับคำพิพากษาศาล ชั้นต้นให้ยกฟ้องโจทก์ในคดีเรื่องเดิมนั้น เป็นความผิดฐานฟ้องเท็จอีกกรรมหนึ่งหรือไม่เห็นว่า แม้คำฟ้องฎีกาจะเป็น "คำฟ้อง" ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1(3) ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ก็ตาม แต่การที่จำเลยยื่นคำฟ้องฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษากลับคำ พิพากษาศาลชั้นต้นให้ยกฟ้องโจทก์ในคดีเรื่องเดิมนั้น เป็นการกระทำโดยมีเจตนาให้ศาลฎีกาพิพากษาลงโทษโจทก์ซึ่งเป็นจำเลยในคดี เรื่องเดิมตามที่จำเลยได้ขอเข้าเป็น โจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการไว้ ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องเป็นกรรมเดียวกันกับการที่จำเลยได้ขอ เข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการไว้ตั้งแต่ศาลชั้นต้นไม่เป็นความผิดต่าง กรรมตามฎีกาของโจทก์ทั้งสอง

การที่ จำเลยเบิกความเท็จในคดีเรื่องเดิมรวมสองครั้ง ถือว่าเป็นการกระทำต่างกรรมกันหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยเบิกความในคดีเรื่องเดิมครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2524 แต่เบิกความไม่จบปาก ศาลมีคำสั่งให้เลื่อนไปซักค้านต่อในวันที่ 16 มิถุนายน 2525 ข้อความที่เบิกความครั้งแรกและครั้งหลังก็ต่อเนื่องกันการเบิกความของจำเลย ในครั้งหลังเจตนาที่จะให้โจทก์ในคดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยในคดีเรื่องเดิมได้รับ โทษเช่นเดียวกับการเบิกความในครั้ง

แรก ถือว่าเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมเดียวกันมิใช่เป็นความผิดต่าง กรรมตามฎีกาของ
โจทก์ทั้งสอง

ส่วน ปัญหาที่ว่า การที่โจทก์ที่ 1 ลงลายมือชื่อเป็นผู้เรียงฟ้องแต่เพียงคนเดียวโดยไม่
ปรากฏว่าโจทก์ที่ 1 เป็นทนายความหรือได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ที่ 2 ให้เป็นผู้แทนตนในคดี
นั้นฟ้องในส่วนของโจทก์ที่ 2 ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(7)
หรือไม่นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยร่วมกันใน
ความผิด เดียวกัน และศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องของโจทก์ที่ 1 แล้ว การที่จะวินิจฉัย
ว่าฟ้องของโจทก์ที่ 2 จะชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(7) หรือไม่
ก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ไปปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวจึงไม่เป็นสาระแก่ คดีอันควร
ได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 ประกอบด้วยประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกา ไม่รับวินิจฉัยให้

พิพากษายืน

(เทพฤทธิ์ ศิลปานนท์ - ชุม สุกแสงเปล่ง - พินิจ ฉิมพาลี)